

— Не! Да не си посмѣлъ! — викна той, — и прочитъ му заблестѣха гнѣвно. — Де да можемъ ей тъй да издушимъ всички крадци и разбойници, отъ които земята ни се е напукала, свѣтътъ ще се оправи. Нѣма да барашъ стълбата! Каквото му се падаше — получи. Богъ даде този умъ на ластовичитѣ, значи той нареди това. А каквото Богъ нареди — то е справедливо.

И старецътъ седна на стълбата. Види се, побоя се да я не взема.

Кжде се губиха дѣдовитѣ Мирчови ластовички, какво правиха — не зная, ала къмъ обѣдъ се върнаха сами и се заловиха да раззиждатъ отвора на гнѣздото.

— Сега, — каза дѣдо Мирчо, — можете да вземете стълбата и да отворите гнѣздото, та да се не мжчатъ божитѣ птички.

Азъ бързо се покачихъ, отмахнахъ незасѣхналата още калъ и измъкнахъ врабеца.

Той бѣше сдървенъ.

До вечерята ластовичкитѣ поправиха гнѣздото си.

А когато слънцето клюмна на залѣзъ и огрѣ върха на вишната, ластовичкитѣ пѣха весело на едно сухо клонче. А дѣдо Мирчо ги гледаше усмихнатъ и думаше:

— Да сте ми живи, юначета! Знаехъ си азъ, че ще платите на този разбойникъ и нѣма да оставите дѣда си Мирча лѣтосъ самъ.

Е. Кювлиевъ

БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ

Кждето въ пролѣтъ се люлѣятъ широко роснитѣ поля и чучулиги пѣсни пѣятъ — това е родната земя!

Кждето нѣжно се навеждатъ върби надъ тихата рѣка и небесата се оглеждатъ — това е родната земя!

Кждето все шумятъ горитѣ и все повтарятъ пѣсенята за подвизитѣ на дѣдитѣ — това е родната земя!

Кждето въ топла нощъ се носи на селянина пѣсенята и прѣска радостъ сѣнокоса — това е родната земя!

Кждето волно е сърдцето
и пѣе нашата душа,
тъй както птица подъ небето —
това е родната земя!

Славчо Красински